

Det, der bliver.

Herrers Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

En Skat, skjult i en Mark.

Himmeriges Rige ligner en Skat, som er skjult i en Mark, og en Mand fandt og skjulte den, og af Glæde over den gaar han hen og sælger alt, hvad han har og køber den Mark (Mt. 13, 44).

Det er godt, at der er noget, ja, at der er mange Ting i Livet, som Guds Rige fra Himmelen kan lignedes ved. Thi disse Ting her i Jordelivet kender vi jo til, og idet Jesus saa siger, at Himmeriget ligner, hvad vi kender, kan vi bedre faa en rigtig Forstaaelse af, hvad det er.

Det leder ogsaa Tanken hen paa, og det beviser, at Himmeriget ikke er noget fremmed for dem, der virkelig elsker, hvad der er godt her i Livet, selv de materielle Goder i Livet.

Jesus har sagt, at Himmeriges Rige ligner god Sæd, selv naar denne Sæd falder i Jordbund, der ikke vil yde Frugt, og om der saas Ugræs blandt den gode Sæd, og han har vist Guds Riges Evne til at vokse udadtil og til at trænge igennem og syre, hvad det kommer i Berøring med. Her viser han dets Værdi for et Menneske.

Jesus siger, at Himmeriget ligner en Skat, som er skjult i en Mark: et Menneske fandt og skjulte denne Skat, og af Glæde over den gaar han hen og sælger alt, hvad han har og køber Marken.

Det leder Tanken hen paa Manden, der fortalte sine Sønnen, at der laa en Rigdom skult i Vingaarden, som han efterlod dem, de skulde kun grave flittig ved Roden af Træerne, saa vilde de finde den.

Og det leder Tanken hen paa de Marker, som Landsmanden arbejder med.

Den fornuftige Landsmand kender, at der ligger en Skat skjult i Marken, derfor sætter mangan en ikke blot alt, hvad han har, men mere til, ind for at blive Ejer af Marken med Skatten i. De høje Landpriser skyldes Folks Bevidsthed om, at der er en Skat skjult i Marken.

Og hvad er det saa, der gør Skatten i Marken til Skat? Jo, det er dens praktiske Betydning. Den Mark, der giver forskellig Slags Frugt til Føde for Mennesker og Dyr, — den Mark, der gemmer kostbare Metaller, — den Mark, der gemmer Kul eller Olie eller Jern o. s. v. er alle af praktisk Betydning for Livet.

Hvad der ikke har praktisk Betydning, det kan ikke med Rette kaldes Skat.

Og det er just det, Frelseren ved denne Lignelse vil lede vor Tanke hen paa, at Guds Rige ikke alene er noget herligt i og for sig, men for Mennesker, for mig og dig.

Og her viser han os et Menneske, som har faaet Øje for Skattens Værdi, for dens praktiske Betydning. Manden har fundet noget, han har Brug for, noget, der glæder ham i den Grad, at han sælger alt, hvad han har, for at komme i Besiddelse af Marken med Skatten i.

Lad os her mindes, hvad Paulus siger om Guds Rige, at det ikke bestaar i at spise og drikke, men i Retfærdighed og Fred og Glæde i den Helligaand (Rom. 14, 17).

Det nævnte er praktiske Goder for en Synder, der ønsker at være lykkelig for Tid og Evighed. Lad koste, hvad det maa, den, der faar Øje for Guds Riges Betydning maa have det.

Har du fundet Skatten? Er du kommen i Besiddelse af den?

En lille Juleprædiken i Sang.

(Uddrag af vore Psalmer og kristelige Kvad og Sange.)

Julen er kommen med Solhverv for Hjerterne bange, Jul med Guds barnet i Svøb, under Englenes Sange, Kommer fra Gud, bringer os Glædskabens Bud!

Æren er Guds i det høje!
— — —
Lovsinger Herren, den evige Konge, med Ære, Lov ham, min Sjæl, og stem i med de himmelske Hæere!
Lad nu din Sang, baaren af Harpernes Klang, Jublende Pris ham frembære!

Kimer, I Klokker, ja, kimer før Dag i det dunkle!
Tindrer, I Stjerner, som Englenes Øjne kan funkle;
Fred kom til Jord, Himmelenes Fred med Guds Ord,
Æren er Guds i det høje!

Forsvundet er nu al vor Nød, al vor Nød
Os er i Dag en Frelser fød. Halleluja, Halleluja!

Ryste mer' ej noget Knæ!
Ingens Hænder synke!
Skyde hvert udgaaet Træ!
Glatte sig hver Rynke!
Rejse sig det faldne Mod!
Rinde let uroligt Blod!
Frygt og Sorg forsvinde!

O store Gud, din Kærlighed!
Jeg aldrig nok kan skatte,
Det Rigdoms Dyb jeg ikke ved
Med al min Sans at fatte:
Hvordan du elskte Verden saa,
Din Søn at ville give,

I Himlen salig blive.

I vor Natur han klædte sig
Og den med din forente —

En liden Søn af Davids Rod,
Som og er Gud tillige,
For Verdens Synders Skyld forlod
Sit lyse Himmerige;

Det var ham svært at tænke paa,
At Verden skulde undergaa,
Det skar ham i hans Hjerte,
I saadan Hjertens Kærlighed
Han kom til os paa Jorden ned
At lindre al vor Smerte.

Hvad har dig hos Gud bedrøvet,
Og hvad elsked du hos Støvet,
At du vilde alt opgave
For at holde os i Live,
Os dig at meddele helt?

Kærligheden, Hjertegløden
Stærkere var her end Døden,
Heller giver du end tager,
Ene derfor dig behager
Korsets Død i vores Sted!

Du, Gud Faders enbaarne Søn,
Mand i Lys, men dog Gud i Løn,
Underlig klædt i Kød og Blod
Kom paa vor Brøst at raade Bod,
O Gud ske Lov!

Himlens Lys kom i dig til Jord,
Skinner til ny Oplysning stor.
Godt kan vi nu ved Nattetid
Kende som Børn vor Fader blid,
O Gud ske Lov!

Han lagdes i et Krybberum,
Krybberum;
Guds Engle sang med Fryd derom
Halleluja, Halleluja!

Paa Høj og Straa du ligger der
I Klude svøbt, o Herre kær;
Dog straalder ingen Trone saa,
Som her din Armod's ringe Straa.

O Jesus, Verden vid og lang
Til Vugge var dig dog for trang,
For ringe, om med Guld tilredt
Og perlestukken, silkebredt.

Var Verden nok saa vid og lang,
Dig var den dog en Vugge trang,
Og dig ej værd, var den end fuld
Af Perler, Ædelsten og Guld.

Vi løbe dig med Sang imod
Og kysse Støvet for din Fod,
O salig Stund, o klare Nat,
Da du blev fød, vor Sjæleskat!

Og denne vor Skat, som I vel forstaa,
Det er jo Barn Jesus den lille,
Han fødtes endnu hvert evige Aar

For dem, som elske ham villø,
Som trolig sin Bolig
Indvie den hellige Jul.

— — —
Velkommen fra din Himmelsal
Til denne Verdens Skyggedal,
Hvor man dig intet andet bød
End Stald og Krybbe, Kors og Død!

— — —
Den yndigste Rose er funden,
Blandt stiveste Torne oprunden,
Min Jesus, den dejligste Pøde,
Blandt syndige Mennesker grode

— — —
Al Verden nu burde sig fryde,
Med Salmer mangfoldig udbryde,
Men mangan har aldrig fornømen,
At Rosen i Verden er kommen.

— — —
Men Jesus, ak, hvor gaar det til,
At dog saa faa betænke vil
Den inderlige Kærlighed,
Som drog dig til os arme ned?

— — —
Du, Herre Krist,
Min Frelser est,
Til dig jeg haaber ene;
Jeg tror paa dig,
O bliv hos mig — evindeligt
Alt med dit Ord det rene!

— — —
Lovet være du, Jesus Krist,
At du Menneske vorden est,
Født af en Jomfru ren og skær,
Gladelig hilst af Himlens Hær!
O Gud ske Lov!

— — —
Vor Tak vil vi frembære da,
Endskønt den kun er ringe;
Hosianna og Halleluja
Skal alle Vegne klinge.

— — —
Guds Ark er kommen i vor Lejr,
Thi sjunge vi om Fryd og Sejr,
Men Hjertet sig kan røre,
Vi sjunge om den søde Fred,
At Helvede skal skælve ved
Vor Julesang at høre.

— — —
Tak, Englekor, for Julebud, Jubelud,
Med eder vil vi prise Gud.
Halleluja, Halleluja!

— — —
Du, som har dig selv mig givet,
Lad i dig mig elske Livet,
Saa for dig kun Hjertet banker,
Saa kun du i mine Tanker
Er den dybe Sammenhang!

— — —
Dig vil jeg elske og tilbede,
Min Herre, Gud og Broder kær!
Er Verden end med Spot tilrede,
Og skal jeg Nød kun friste her,
Dig vil jeg elske, Frelser min!
O Jesus, kald mig din!

— — —
Min Jesus, lad mit Hjerte faa
En saadan Smag paa dig,
At Nat og Dag du være maa
Min Sjæl umistelig!

— — —
Saa frelstes vi fra Synd og Død,
Med Jubel vil istemme:
Os er i Dag en Frelser fød,
Det vil vi aldrig glemme!
Nu kom til Jorden Himlens Fred
Og Haab om salig Evighed,
Dit Haab os Jesus bragte!

— — —
Vort Liv er kun en Prøvestand,
Nu Himlen er vort Fædreland,
O, did hen vil vi tragte!

— — —
Julen har bragt velsignet Bud,
Nu glædes gamle og unge,
Hvad Englene sang i Verden ud,
Nu alle smaa Børn skal sjunge;
Grenen fra Livets Træ staar skønt
Med Lys som Fugle paa Kviste,
Det Barn, som sig glæder fromt
og kønt,
Skal aldrig den Glæde miste.

— — —
Amen, Amen, Amen.
H. P. K. Hansen.

— — —
Evangeliet's Fugle.
Af H. P. Hansen.

— — —
Medens Patrick drog rundt i
Ireland og forkyndte Evangeliet
et brød der en Storm løs over
hans eget Fædreland, som ikke
blot gjorde dette til en Ørk, men
ogsaa ødelagde de mange unge
Menigheder.

— — —
Utallige Kristne blev forfulgte
med Sværdet, deres Kirker
blev lagt i Aske, og alle Vegne
triumferede Hedenskabet. Hvem
der kunde fly, søgte til Wales'

Bjerge, til Northumberland og
Cornwals Sumpe eller drog over
Kanalen til Frankrig, hvor de
slog sig ned i et helt Landskab,
som efter dem bærer Navnet Bre-
tagne. Næsten hele England og
Skotland var atter hedenske.

Saa opvakte Gud en Mand,
som kunde betale Patricks Fæ-
dreland tilbage, hvad dets bedste
Søn havde givet Irland.

Et Par Hundrede Aar efter
Patricks Død fremstod der i en
af de Menigheder, han havde
grundet, en Mand som brændte
af Iver efter at bringe det uyk-
kelige England og Skotland E-
vangeliets.

Det var C o l u m b a eller Due,
som hans Navn betyder.

Han byggede sig en simpel
Vidjebaad, overtrukket med Hud-
er, og roede i dette skrøbelige
Fartøj i Aaret 565 med tolv
Ledsagere over Havet til Skot-
land, hvor han landede paa Øen
J o n a.

De faa Kristne, der fandtes,
modtog Columba med Glæde og
Hedningerne lyttede til hans
mægtige Prædiken om Korsets
Ord. Efter nogen Tids Forløb
skænkede den skotske Konge
ham den lille Ø, og fra da af
blev Jona Missionsøen, der
var som et Fyrtaarn, hvorfra
Guds Ord straalende ud og for-
trængte Hedenskabet's Mørke i
hele den germanske Verden.

Fra denne Ø udgik Missionæ-
rer ikke blot til Skotland og
England, men ogsaa til Frankrig,
Tyskland, Sveits og Italien, og
alle Vegne, hvor de kom med-
bragte de deres skrevne Evange-
liebøger og plantede Korsets
Banner.

Det fremgaar af den Skild-
ring Kilderne giver af Columba,
at han var en i Sandhed hellig
Mand, der stede levede for
Guds Ansigt. Han sov paa den
blotte Jord med en Sten til Ho-
vedpude. Gennem uafdelig
Bøn søgte han himmelsk Kraft
til Udførelse af sin Gerning, og
med hellig Salvelse talte han
om Afgudernes Vanmagt og Je-
su Kristi Herlighed.

Sammen med sine Medhjælpe-
re flyttede han ind i en stor
Bygning, som tidligere var bebo-
et af hedenske Præster, og ind-
rettede den til Bibelskole og
Missionsanstalt.

Han sørgede for at saa vel
den hellige Skrift som andre go-
de Bøger af Kirkefædre blev
udført og samtidig blev der op-
taget en Række fromme Mænd,
der var besjælet af samme Aand
som Columba.

Husets Grundregel var G u d s
O r d, som det findes i det gam-
le og det ny Testament. Der blev
daglig læst højt af Brødrene. De,
som var bedst hjemme i Kun-
sten, fik til Opgave at læse ud-
valgte Bibelafsnit under Maal-
tiderne. I de lange Vinterafte-
ner, naar der ikke var meget
udenom Arbejde, læste man i
een Uge første Mosebog, i Lø-
bet af seks Aftener Profeten Je-
sajas og i to Aftener Romerbrev-
et.

Forelæseren stod paa en op-
højet Plads, medens de øvrige
Brødre sad paa Bænke langs
Væggene. Da der nu ikke var
andet Lys i Salen end det, Op-
læseren havde ved sin Side, saa
plejede en af Brødrene at gaa
rundt langs Trævæggene med en
Lygte i Haand og overbevise sig
om, at ingen af Brødrene havde
givet efter for Sønnen. Fandt
han en, der sov, holdt han Lyg-
ten, der kun var aaben i den
ene Side, op saaledes, at den
faldt skarpt ind i Synderens An-
sigt. Han vaagnede straks, og
det var da hans Tur at tage Lyg-
ten i Haand og gaa sin Runde,
til han atter fandt en sovende
Broder.

Det var Brødrene's Pligt at
lære Psalteret udenad, og det
hændte ikke saa sjælden, at en
havde bevaret det hele ny Te-
stament i sin Hukommelse. Brø-
drenes Beskæftigelse bestod dels
i Markarbejde, dels i Studium
af A*skrivning af de hellige
Skrifter.

Man studerede ikke blot Guds
Ord, men satte ogsaa al Kraft
ind paa at leve det og gøre an-

dre delagtige i dets Velsignelse,
og der førtes derfor paa Jona
Missionssliv. Det var ikke
Columba nok, at han havde faa-
et indført en fast Ordning paa
Missionsøen og sat et regelmæs-
sigt Bibelstudium i Gang, han
længtes efter at bringe Guds
Ord ud til endnu videre Kredse.

En Dag i Aaret 590 samle-
de den hele Menighed sig i Co-
lumbas Kapel paa Øen Jona om
deres tro Biskop Columba og
tolv Brødre, før de tiltraadte de-
res Missionsrejse. Der blev op-
sendt Bønner for de bortdragen-
de Missionærer, og de Ældste
lagde Hænderne paa dem.

Saa fløj „Duerne“ ud med Fre-
dens Olieblade til alle Verdens
Hjørner. De drog først til
Frankrig, hvor de under usigelige
Strabadser og talløse Farer van-
drede om fra By til By, til de
omside naaede de vilde Vogeser-
bjerge. Her slog de deres Hytte
op blandt de raa, hedenske Bur-
gunder. Og snart blomstrede
Landet under deres Hænder som
en Have. Hundreder og Tusinder
strømmede til for at høre den
Guds Mand, og hans Personligh-
hed vandt snart deres Hjerter.
Hans milde, venlige Ansigt,
hans stærke Iver og mægtige
Stemme, som kunde høres klart
og tydeligt af Tusinder, gjorde
et usletteligt Indtryk. Hertil
kom hans gribende Forkyndelse
af Korsets Ord, der borede sig
som Spyd ind i deres Samvittig-
heder. Men fremfor alt var Co-
lumbas en Bønnens Mand. Han
vidste, at Gud hører Bønner, og
i Kraft af denne Tro udførte han
et Kæmpeværk. Snart kunde Co-
lumbas grunde tre Klostre i for-
skellige Egne af Vogeserne og
fyldte dem med Mænd, der var
besjælede af samme Aand som
deres Brødre paa Jona og for-
kyndte Guds Ord i videre Kredse.
Men Evangeliet's Fugle fløj vi-
dere.

Saa træffer vi Columba i Svejts
hvor han prædiker Korsets Ord
i Omegnen af Zurich. I sin Iver
sønderbrød han med egne Hæn-
der et Afgudsstempel, hvad der
havde til Følge, at han maatte
rejse videre.

Snart efter finder vi ham i
Bregenz ved Bodensøen, hvor
han ved sin Flid vinder de vilde
og blodtørstige Beboere, med
hvem han driver Fiskefangst og
planter Haver.

Men den hedenske Fyrste lider
ikke den hellige Mand, hans
Samvittighed kan ikke taale det
alvorlige Vidnesbyrd om Sand-
heden. Han trakter Missionæren
efter Livet.

Efter tre Aars velsignelsesrigt
Arbejde maa den tro Korsets
Ridder atter gribe til Vandrings-
stavens, efterladende sig en syg
Broder, der faar to Medhjælpe-
re til sin Pleje.

Han drager videre mod Syd,
til han naar de peninske Al-
per i Italien, hvor han i Nær-
heden af Tavia grunder et Klo-
ster, der staar den Dag i Dag,
og hvor han fandt sit sidste Hvi-
lested.

Han og hans Medarbejdere
havde grundlagt omkring ved
hundrede Klostre eller, om man
vil — Missionsstationer efter
Jonas Mønster, hvori mere end
tre Tusinde Brødre samledes om
Guds Ord, og hvortil sluttede
sig omkring ved 360 Kirker.

Men hvad blev der af den
syge Broder ved Bodensøen?
Kronikken fortæller, at han atter
blev rask og sammen med sine
to Fæller drog om i de vilde Sko-
ve for at finde et Sted, hvor
de midt i Hedenskabet's Mørke
kunde plante Kristi Kors.

Ledet af Guds Aand fandt
han i den dybeste Skovensom-
hed ved Floden Steinach en
Plads, hvor han udrød: Lad os
blive her! og straks indviede
han Stedet med Bøn til Gud. Her
rejste sig det berømte Kloster
St. Gallen, hvorfra Evangeliet's
Lys straalende viden om. Man-
den der grundede det, var Gallen,
Munken fra Jona.

Endnu mange andre fromme og
højt begavede Mænd drog ud fra

Missionsøen, følgende samme
Spør som Columba, og alle Veg-
ne bragte de de hellige Evange-
liebøger med sig.

— — —
Dette var saa meget des bety-
dningfuldere, som den romerske
Kirkes Vildfarelser allerede havde
begyndt at brede sig ud over
Landene. Mod Roms falske Læ-
re satte disse bibelfaste Missio-
nærer Guds uforfælskede Ord som
det findes i den hellige Skrift.

„Bort med de fortjenstfulde Ger-
ninger,“ skriver Columba. Frel-
sen kommer alene fra Guds frie
Naade i Kristus. „Det er bedre“
siger han andet Steds, „at have
et rent Hjerte for Gud end at
afholde fra sig visse Spiser. Een
alene er eders Hoved — ikke
Biskoppen i Rom, men Kristus.
En Biskop skal være een Kvin-
des Mand og have lydige Børn.“

Columba og hans Brødre vil-
de heller ikke vide af, at man
unddrog Lægfolk Vinen i Nad-
veren, de var ogsaa imod det
himmelige Skriftemaal, Bøn for
de døde, Vokskerter og Røgel-
se.

Paa den ensomme Ø var der
renere bibelfart Tro og mere le-
vende Kristenodm end i Pavesta-
den, og der udstraalede et Lys
derfra, som skinnede helt ind
i Europas Hjerte.

Og hvoraf kom det?
Af den ene Grund, at Brødrene
paa Jona under Bøn og Ar-
bejde studerede Guds Ord — det
alene var Lyset for deres Fod
og Vidnesbyrdet fra deres Mund.

O skønne Dag!

O skønne Dag, naar endt er Li-
vets Strid,
Naar aldrig mere fældes skal
en Taare,
Naar efter Trængsel jeg faar
Hvilen blid,
Og intet, intet skal mit Hjerte
saare!

Naar jeg paa Zions Bjerg har
fundet Ly;
O skønne Dag, naar Sorg og
Suk skal fly!

— Skønne Dag, med Glæde ren
og sand,
Naar jeg skal Kongen i hans
Skønhed skue,
Og mine Øjne se det vidt ud-
strakte Land,
Hvor ingen mere skal for Døden
grue!

Naar Jesus kommer paa den hvi-
de Sky,
O, da for evigt Sorg og Suk skal
fly!

O skønne Dag! Ved Engles Har-
peklang
Forsvinder hvert et Smertens
Suk, hver Klage,
Og de forløjste staa med Fryde-
sang
Paa Zions Bjerg, og evig Glæde
smage!

Og for hver Sjæl, som her blev
født paany,
Det bli'r en Dag, da Sorg og
Suk skal fly!

O skønne Dag, jeg længes til
dig hen!
I Troen skuer jeg den gyldne
Morgen,
Da skilte Venner, mødes skal
igen,
Og Glæden aldrig blandes skal
med Sorgen.

O Evighedens lyse Morgengry,
O, skønne Dag, da Sorg og Suk
skal fly.

Indsendt ved H. K. H.

Det nye Paradis.

Juleprædiken af Vilh. Beck.

(1 Mos. 2, 7—17).

Der var engang et Paradis
her paa Jord. Det er længe siden,
men det har været her. Det
var, da hele Skabningen var,
som den var udgaaet af Guds
Skaberhaand, da hele Skabning-
en helt og fuldt var Guds Værk.
Da stod alt i sin Renhed og
Skønhed, som Gud havde skabt
det, og Guds Fred hvilede over
det hele; der var ingen ødelæg-
gende Kræfter i Naturen; alle
Naturens Kræfter arbejdede i
Harmoni med hverandre, Sol og
Regn arbejdede Haand i Haand
med at frugtbar gøre Jorden,